

рѣхъ, види се отъ страхъ, въ време на закълнаването. Догдѣто не бѣхме дали *кѣтва*, комитескитѣ работи ни служѣхъ за „приятна забава“, а слѣдъ *кѣтвата* ние се омърлушихме, наченахме да се озъртаме, на сънъ да се стрѣскаме, да сънуваме бѣсилки и тъмници, на сънъ да ставаме и несвързани думи да произнасяме. . . . Домашнитѣ ни наченахъ съ оплашено око да слѣдѣтъ за насъ. . . . Въобщо, всица не на шега бѣхме се стрѣснали. . . . И до днесъ още ми миреше барутѣтъ, що ни поднесе на дланъта си *Общия*, да го миримеъ, за да добиемеъ бунтовнически куражъ. *Кюлю Ганчевъ* и *Теню Милошевъ* бѣхъ най-куражливитѣ между насъ. Слѣдъ *кѣтвата*, прочете ни се *уставо-проектътъ*. *Кичевъ* четѣше и коментираше параграфитѣ на уставѣтъ. Левски мълчеше, а Д. *Общия* пазѣше на вратата Милошевѣ и Ганчевѣ най-много говорѣхъ. Азъ мълчахъ и си мислѣхъ: „Ами ако *Тодорски Ефенди* (Тодоръ Стоевъ), случайно узнае за това, що се върши тукъ, въ къщата на Кюлю Пантата, и му скимне та обади на Еминъ-бея, то кхдѣ ще се дѣнимъ и какво ще правимъ?! . . . Тогава бѣхъ наскоро жененъ и не бѣхъ се нарадвалъ на младата си невѣста. . . . До колкото помниж, направи се слѣднията бѣлѣжка въ края на *уставо-проекта*: „има два вида комитети, *взникашни* и *вътрѣшни*. За центъръ на *взникашнитѣ* комитети ще служи Букурещъ, а за центъръ на *вътрѣшнитѣ* — *Стара-Загора*.

Старо-загорскитѣ *сзаклятници*, а не както понапрѣдъ „приятели на дѣлото,“ откупили 50 броя отъ вѣсти. „Свобода,“ дали 30 лири за пѣтни разноски на *апостолитѣ* народни и *добзргъ нѣтъ* имъ пожелали. . . .

„Търговцитѣ на кожи“ за Чирпанъ отпитували.

„Чирпанскитѣ приятели“ радостно посрѣщнали *скзпитѣ* си *гости*. На хаджи попъ Димитровото Лозье се събрали: *кѣтва* дали, за предсѣдатель на комитета избрали *Хаджи попъ Димитра*, (тогава) рухане векили